

LOV OG EVANGELIUM

TEMA: RETTFERDIGGJØRELSE VED TROEN PÅ JESUS

✘ OMVENDELSENS NØDVENDIGHET

✘ FANG REVENE!

✘ HERRE, FRELS MEG!

«Likesom greinen ikke kan bære frukt av seg selv, men bare når den blir i vintreet, slik kan heller ikke dere bære frukt uten at dere blir i meg.»

Så sa Herren:
Stå på veiene og
se til. Spør etter de
gamle stier. Spør hvor
veien går til det gode, og
vandre på den! Så skal dere
finne hvile for deres sjeler.

Jer 6:16

REDAKSJONSNEMND

Per Bergene Holm, Finn-Widar Knutzen
og Dag Rune Lid
mail: loe.redaksjon@nll.no

ABONNEMENTSANSVARLIG

Vegard Heian
mob: 907 77 312
mail: loe.adresse@nll.no

Grafisk layout: Marie Louise Björn
Bilder: Pixabay (s. 2, 32), Adobe Stock (s. 1, 9, 13, 16, 19,
24, 30), Jan van't Hoff (s. 5, 7)
Trykkeri: ETN Grafisk
ISSN: 2387-5275
Årgang: 59

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon ble grunnlagt
i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske
forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift
og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL
støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk
litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

NLL eier og driver også Bibelskolen på Fossnes i
Vestfold. Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier, samt fremme arven fra
lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Bibelskolen på Fossnes
Valberggrenda 13B,
3160 Stokke
bibelskolen@nll.no
tlf: 33 33 89 00
www.fossnes.no

Formann NLL
Fredrik Thorbjørnsen
mob: 905 95 749
mail: formann@nll.no

Sekretær NLL
Martin Fjære
mob: 979 89 427
mail: sekretar@nll.no

NLL kontor
mail: kontor@nll.no

vopps
15095

Bankgiro:
3000 22 26193

Svensk kontonummer:
8169-5, 694 381 912-5

Dansk kontonummer:
7604 1734369

www.nll.no

INNHold oktober

Leder: Rettferdiggjørelse ved troen Av Per Bergene Holm	3
«Isak» i vårt kristenliv Av Ragnar Opstad	4
Omvendelsens nødvendighet Av Lars Fossdal	6
Død og oppstått med Jesus Av Per Bergene Holm	8
Vintreet og grenene Av Carl Olof Rosenius	12
Kristus, vårt liv - vårt kristenliv Av Ragnar Opstad	16
Fang revene Av Jan Johansson	18
Nytt fra bibelskolen Av Per Bergene Holm	22
Herre, frels meg! Av Reidun Irene Fossdal	24
Hilsen fra Moldova Av Vladimir Moser	26
Josva 5:1-15 Av Martin Fjære	28
Møtekalender	31
Elsk hverandre! Av Kjetil Bregård	32

Rettferdiggjørelse ved troen på Jesus

I påskenummeret av bladet var det en bibelsk fundert artikkel av Olav Valen-Sendstad om forskjellen på verdensforsoning og verdensrettferdiggjørelse. Artikkelen er kritisert i bladet «Trosblick» og mer indirekte i ELMs årsmelding for 2021-2022.

Vi ønsker ikke å gå i rette med kritikken direkte, men i stedet ha noen artikler i dette nummeret som taler om forsoning, rettferdiggjørelse og helliggjørelse.

Når Skriften taler om Guds frelsesvilje og frelsesgjerning, så står det igjen og igjen: Alle. Verden. Gud vil at alle skal bli frelst. Så har Gud elsket verden. Se der Guds lam som bærer verdens synd.

Når Jesus dør på korset og utstår straffen for verdens synd, så er det i Guds øyne som om alle mennesker dør og lider straffen for sin synd. Jesus utslettet skyldbrevet mot oss, som var skrevet med bud. Det tok han bort da han naglet det til korset (Kol 2:14). Skyldbrevet er utslettet og Gud tilregner ikke lenger verdens overtredelser (2Kor 5:19).

Men Jesu stedfortrederdød på korset innebærer ikke at verden har syndenes forlatelse og står rettferdiggjort for ham. Det gjenstår nemlig et fiendskap i menneskenes hjerter (Kol 1:21). Vi vil ikke av oss selv ha noe med Gud å gjøre, men står med ryggen mot Gud.

På forsoningens grunn kaller Gud derfor verden og sier: «Kom, la oss gå i rette med hverandre...» (Jes 1:18). I Kristi sted skal det sies: «La dere forlike med Gud!» (2Kor 5:20)

Gud trenger ikke vår omvendelse. Guds hjerte er nådig og åpent for Jesu skyld. Men vi trenger til omvendelse, vi trenger å få

åpnet våre hjerter for Gud og hans nåde.

Ved personlig omvendelse og tro på Jesus får den enkelte del i den frelse som er for alle. Apostelen Paulus fikk dette kall fra Jesus:

«Jeg frir deg ut fra ditt folk og fra hedningene, som jeg sender deg til, for at du skal åpne deres øyne, så de kan vende seg fra mørke til lys og fra Satans makt til Gud, for at de kan få syndenes forlatelse og arvedel blant dem som er helliget ved troen på meg.» (Apg 26:17f)

Verden har ikke del i frelsen, eier ikke syndenes forlatelse, men den ligger ferdig for den. Det er gjort for alle! Det er den store hovedsak i Skriften! Men frelsen formidles gjennom forkynnelsen av omvendelse og syndenes forlatelse i Jesu navn (Luk 24:47). Gud har funnet for godt å frelse dem som tror, ved forkynnelsens dårskap (1Kor 1:21).

Ved omvendelse og tro på Jesus går synderen over fra mørke til lys, fra Satans makt og til Gud. For det første står den troende nå ikledd Kristus og «finnes i ham» (Fil 3:9), ikke med sin egen rettferdighet, men med Jesu rettferdighet. For det andre lever Jesus nå i den troende og den troende er reist opp med Jesus til et nytt liv og en ny vandring (Rom 6:4f, Gal 2:20).

Den kristnes rettferdighet i livet (helliggjørelsen) følger av troen på Jesus og er en frukt av troen. Derfor prøves også sannheten i vårt forhold til Jesus på om Jesus virkelig lever sitt liv i oss.

«Ransak dere selv om dere er i troen! Prøv dere selv! Eller kjenner dere ikke dere selv at Kristus Jesus er i dere? Det måtte da være at dere ikke består prøven.» (2Kor 13:5)

«ISAQ» I VÅRT KRISTENLIV

Av Ragnar Opstad

Er det noko vi ikkje vil, så er det å ta imot evangeliet for ingenting. Eit naturleg menneske kan gjerne vilja ta imot evangeliet, men det må vera for noko, der ein sjølv medverkar.

Skal vi derimot ta imot for ingenting, seier gamle Adam stopp! Då vil han ikkje vera med lenger. Det betyr døden for han. Det stadfestar Paulus då han seier: «Eg døydde.» Han som hadde eit så prektig «kristenliv»! Men gamle Saulus måtte døy - dersom han skulle verta frelst.

Du har ikkje bruk for ein mann i din stad før du aktar di vinning for skrap, som Paulus. Hans vinning var alt det han måtte ha og vera for at han kunne kalla seg eit Guds barn, og alt det han meinte Gud hadde verka i hans liv.

Det er tilsvarande det som du, som ikkje er fødd på nytt, trur du må ha for i det heile å kunna kalla deg ein kristen!

Tenk på alt det som har skjedd med deg frå den dagen du bestemte deg for å verta ein kristen og fram til i dag. Er ikkje det di vinning?

Kunne du tenkt deg at alt dette vart teke frå deg, slik at du vart ståande ribba - med ingenting att? Du må nemleg frelsast frå alt ditt eige, også frå di omvending.

Det er hit Guds lov vil føra deg - fram til den tronge porten, men han kan ikkje føra deg gjennom porten. Det er Den heilage ande si oppgåve og gjerning.

Det var noko av dette Abraham fekk oppleva då Gud sa til han at han skulle ofra Isak. Abrahams frelse var knytta til Isak. Og ikkje berre for Abraham, men for heile slekta. Det var gjennom hans slekt Frelsaren skulle koma. Og no skulle Isak ofrast! Skal tru om det ikkje kjendest for Abraham som om alt fall i grus.

Abraham hadde no berre Ordet å halda seg til: «For i Isak skal du få ei ætt med namn etter deg.» (1Mos 21:12) Abraham måtte jo tru at Gud kunne vekkja Isak opp frå dei døde! (Heb 11:17-19, 1Mos 22:5b)

Nokre av dei same erfaringar gjer vi når vår «Isak» blir teken frå oss, når vi blir fråtekne det som vi trur vi må ha for at det skal stå rett til med oss. Då misser vi alt håp til det som er knytta til oss sjølve. Det å ha noko trøyst i tillegg til eller ved sida av Jesus - Jesus åleine - kallar Skrifta åndeleg hor. Det er å ha omgang med to åndelege menn: loven og evangeliet (sjå Rom 7:3).

Lov og evangelium blir blanda saman - med det resultatet at loven ikkje får ta vårt liv. Då blir det heller ikkje behov for evangeliet sjølv om vi kan ha tileigna oss ein rett teori om desse ting. Det har eigentleg ikkje med forstand å gjera eller teori, men med erfaring. Og det er ikkje berre ei eigongs erfaring.

Vår gamle Adam prøver å berga sin kjære Isak så godt han kan, for han vil ikkje stå som ein fortapt syndar for Gud, men som ein som har det rett med Gud! Men det står skrive at den som vil berga livet sitt, skal missa det, men den som misser livet sitt for Jesu skuld, skal finna det (Matt 16:25).

Den som er villig til å gi slepp på sin eigen kristendom og tek imot ordet om Jesus, så fattig, avkledd og hjelpelaus som han er, han har i åndeleg forstand lagt Isak på altaret for å ofra han.

Det at du vil ha det i orden med ditt eige kristenliv før du kan våga å tru deg frelst, er å vanvyrda det som Jesus har gjort for deg. Det Jesus gjorde var for syndarar og ikkje for rettferdige.

Dette fekk Eva og Adam ta imot midt i sitt syndefall. Kva hadde vel dei som var rett i sitt liv? Kva kunne vel dei gjera der dei stod framfor ein heilag Gud?

Har du noko meir enn dei å stilla opp med? Farisearane hadde det!

*«Eg sjølv prøvde laga ei rettferd for Gud,
mi gjerning, mi betring,
sjå det var mitt skrud!*

*Men Heilage Anden meg berga or våden,
han synte meg: Slikt er å vanvyrda nåden!»*
(Lina Sandell)

*«Mot förlossningen du väger dock så litet, kära
vän. Synd och fromhet som du äger, kommer ej i
räkningen»* (A. Nilsson)

«Husk at du alltid er like verdig og like uverdig!»
(C.O. Rosenius)

L&E

«Offspring promised to Abram» malt av Jan van't Hoff, gospelmages.com

OMVENDELSENS NØDVENDIGHET

Av Lars Fossdal

Jesus sier i Matt 18 at uten at vi omvender oss og blir som barn, kommer vi ikke inn i himmelen. Etter syndefallet fødes vi alle inn i denne verden med et ondt og fiendtlig hjerte mot Gud. Vi er syndere. Ingen av oss gjør godt, ikke en eneste (Rom 3). Vi lever etter kjødets og tankenes vilje og er av naturen vredens barn (Ef 2).

Det sier seg selv at onde mennesker ikke kan komme inn i Guds himmel. Gjorde de det, ville himmelen ikke bli himmel for oss. Den ville bli en syndens arena slik det er i denne verden.

Derfor lyder det fra Gud: «Tvert dere, rens dere, ta deres onde gjerninger bort fra mine øyne, - lær å gjøre det gode» (Jes 1), «Om førti dager skal byen omstyrtes» (Jon 3:4), «Omvend dere, for himlens rike er kommet nær» (Matt 3:2), og «Øksen ligger allerede ved roten av trærne, derfor blir hvert tre som ikke bærer god frukt, kastet på ilden.» (Luk 3:9) De sanne profetene, døperen Johannes, Jesus og apostlene, inkludert Paulus, forkynte omvendelse og dom til frelse.

Omvendelse betyr sinnsforandring. Gud er hellig og rettferdig, derfor må vi også bli hellige og rettferdige for å komme inn i himmelen. Loven, de ti bud, forkynner oss Guds gode og hellige vilje med våre liv. Domsforkynnelsen forkynner oss Guds rettferdige og forferdelige straff over de som bryter hans bud. De som tar imot Guds ord og i sannhet prøver å leve etter Guds gode vilje, vil komme til å si som Jesaja: Ve meg! Jeg er fortapt, for jeg er en synder helt igjennom. (Jes 6)

Først da kan mennesket ta imot Guds nåde som nåde. Når vår syndeskyld mot Gud blir overmåte stor, blir også Guds nåde i Jesus Kristus det største for oss - om vi tar

imot evangeliet. Da gjenföder nåden våre hjerter. Gud skriver sin lov inn i våre hjerter og vi vil tjene ham og leve til hans ære. Da har Gud fått omvende oss og vi er blitt lydige barn. Det som er umulig for loven og domsforkynnelsen, nemlig å omvende oss, det gjør Gud ved evangeliet. Får ikke loven «døde» oss og gi oss sannhet i hjertets innerste slik at vi erkjenner, bekjenner og vender oss fra våre synder, kan heller ikke evangeliet gi oss nytt liv.

Omvendelsen har derfor to trinn: Først at vi skal vende oss bort fra det som er ondt i Guds øyne og til å gjøre det som er rett og godt etter hans ord. Når vi erfarer at dette er umulig for oss, skal det drive oss til Jesus i vår nød. Det andre trinnet i omvendelsen er at Gud ved evangeliet skal vende oss til ham selv, ved at han ved evangeliet gir oss nye hjerter og sinn som sier nei til synden og ja til å leve gudfryktig. Får den ugudelige (ubotferdige) nåde uten å måtte omvende seg, lærer han ikke rettferdighet, han vil fortsette med å leve i synd (Jes 26:10).

I Lukas 15 forteller Jesus om en far som hadde to sønner. Begge guttene hadde et annet hjerte og sinn enn far. De var ulydige mot ham og gjorde som de selv ville. De levde sine egne liv, de var egoister på hver sin måte.

Den yngste kjente nok på at det var så trangt hjemme hos far, han var så streng og vanskelig. Gutten fikk ikke leve slik han selv ville. En dag dro han langt bort for å realisere sitt liv. Der fikk han venner og det ble fest og glede. Etter en tid begynte han å lide nød og han havnet til slutt i grisebingen. Der var hans lyst å spise griseamat. Bibelen kaller dette for syndens svik, for synden lover oss frihet og lykke, men den blir så kortvarig. Den

gjør oss til treller av det onde, den fornedrer oss, gir oss dårlig samvittighet og den ødelegger vårt selvbylde. Da kommer nøden og lidelsen. Men menneskene vil ikke forstå at vi høster det vi sår, for da må vi omvende oss og bli lydige barn.

Men så kom denne sønnen til seg selv og fikk se alt i et nytt lys. Far, som det hadde vært så mye galt med, var nå en god far, og selv innså han at han hadde syndet både mot far og Gud og var nå i ferd med å dø. Hva skulle han gjøre?

Skulle han bli der han var og dø eller skulle han stå opp og gå hjem til far? Han stod opp og gikk hjem til far og bekjente sin synd for ham og Gud. Far tok imot ham og han ble gjeninnsatt i barnekåret.

Han ble omvendt og ble et lydige barn. Nå underkastet han seg frivillig sin far og deltok i arbeidet på gården med glede, for han hadde vært død, men var blitt levende. Han hadde vært tapt, men hadde fått livet tilbake. Uten omvendelse ville han ha omkommet i grisebingen langt borte fra far.

Også den eldste sønnen syntes at faren var vanskelig å ha med å gjøre, men tjente ham likevel i det ytre. Han mente at faren ikke hadde gitt ham noe og han var misfornøyd. Da broren kom hjem og ble gjeninnsatt i barnekåret, reagerte han kraftig. Tross farens gode ord ville han ikke vende om og bli med inn. Han ble værende utenfor.

Vi ser her omvendelsens nødvendighet og hva den gjør med oss. Vi skal våkne opp av

syndesøvnen, innse sannheten om oss selv og om Gud. Det skal drive oss til Jesus i vår nød, slik at vi bekjenner vår synd så han får omvende og gjøfde oss ved evangeliet. Da blir vi omvendt, får nye hjerter og vi blir lydige barn, ivrige til gode gjerninger og det blir vår lyst å leve til glede og ære for Gud.

Vi er lik en av disse to guttene som Jesus fortalte om. Enten er vi lik den yngste som fikk se sin synd, og som omvendte seg og som Gud fikk omvende. Eller så er vi like den eldste, som ikke ville og ikke trengte til omvendelse.

Legg merke til at den yngste ble frelst, mens den eldste gikk fortapt. En kristen blir aldri ferdig med omvendelsen, for hver dag fristes han av det onde i sitt eget hjerte og av denne verden. Hjelpen er å vende seg til Jesus, bekjenne synden for ham og om nødvendig også for

mennesker og tro nåden, slik at en får en rensket og ren samvittighet og kan leve for Gud.

Profeten Jeremias ropte til Gud i sin nød:

«Leg meg, Herre, så blir jeg leggt! Frels meg, så blir jeg frelst!» Han trengte legedom og frelse i sin hverdag, for synden hang så fast ved ham og ville ha sin vilje med ham.

W. Booth (1829-1912) fryktet for at det i fremtiden ville bli religion (kristendom) uten Den hellige ånd, tilgivelse uten bekjennelse og omvendelse, og himmel uten helvete. Det er vel slik våre prester og predikanter forkynner i dag i kirker og bedehus?

Men uten omvendelse blir ingen frelst, sa Jesus.

DØD OG OPPSTÅTT MED JESUS

Av Per Bergene Holm

Jesus sier i sin yppersteprestelige bønn at det evige liv er at «de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du utsendte, Jesus Kristus.» (Joh 17:3)

Skriften bruker et meget bestemt ord om det å tro på Jesus, det taler om å kjenne ham, og det er mer enn å vite noe om Jesus, det er å leve med ham personlig og intimt i et fortrolig samfunn. Det er mulig å vite alt om Jesus, vite at han er en soning for dine synder, vite at han har vunnet deg en rettferdighet som holder for Gud, men du lever likevel ikke med Jesus. Du nøyer deg med å vite. Du går ikke til Jesus med dine synder og søker ikke renselse fra dem i hans blod. Du vet at Jesu rettferdighet er alt du trenger til salighet, men du flyr ikke til ham for å bli fri deg selv. Du misbruker kunnskapen om Jesus til å slutte fred med synden og leve selvlivet videre. Det er det Skriften kaller en død tro. Og den frelser ikke. Med all din kunnskap er du fortapt, så sant ikke det du vet om Jesus driver deg til Jesus og en daglig renselse i hans blod. Bedra ikke deg selv!

Den levende tro på Jesus fører deg inn i et daglig liv i samfunn med Jesus, i daglig omgang med ham i Ordet og bønner, i syndsforlatelse og renselse fra dine synder, i tillit til ham i alle livets situasjoner og hendelser. Troen på Jesus er ikke bare en teori eller en lære, men det er kjennskap, samfunn og samliv.

Ved troen på Jesus får jeg del med Jesus, både i hans død og i hans oppstandelse. Han er min stedfortreder og representant. Og nå taler Skriften på en dobbel måte om det samfunnet den troende har med Jesus. Det tales både om å bli i Jesus og at Jesus blir i sine.

I Fil 3:9 skriver apostelen om å «bli funnet i Jesus, ikke med min egen rettferdighet, den som er av loven, men med den jeg får ved troen på Kristus, rettferdigheten av Gud på grunn av troen». Å bli i Jesus er å sette sin lit til Jesus, skjule seg i ham og dekke seg med ham innfor Gud. Det er å gå til ham med sine synder for å bli rensert fra dem og avkledd sitt eget, det er å ikke seg Jesus og hans rettferdighet og rose seg av ham innfor Gud.

Men dermed er ikke alt sagt om frelsen i Jesus. Den død og oppstandelse med Jesus som jeg eier i troen på ham som min stedfortreder, den vil Gud at jeg også skal gjøre erfaring med her i tiden, som et pant og et segl på den frelse jeg engang skal få oppleve og erfare fullt ut på den store oppstandelsens dag.

I Fil 3:10 står det om å kjenne Jesus og kraften av hans oppstandelse og samfunnet med hans lidelser, i det jeg blir gjort lik med ham i hans død. Mitt ytre liv går her i tiden alltid mot døden, mens det samtidig skjer en stadig oppstandelse med Jesus. Et nytt liv, som egentlig hører evigheten til, utfolder seg i meg og gjennom meg.

Så sant du lever i troen på Jesus, så bor han også ved troen i ditt hjerte. Du i ham og han i deg. Det henger sammen. At Jesus selv bor i sine ved troen, kaller Skriften gjenfødelse. Noe helt nytt har kommet inn i den troende, og dette nye er det Jesus som representerer.

I Rom 8:10-11 står det: «Dersom Kristus bor i dere, da er nok legemet dødt på grunn av synd, men ånden er liv på grunn av rettferdighet. Men dersom hans Ånd som reiste Jesus opp fra de døde, bor i dere, da skal han som reiste

Kristus opp fra de døde, også levendegjøre deres dødelige legemer ved sin Ånd, som bor i dere.»

Gjenfødselen innebærer ikke at det menneskelige legeme får nye evner og krefter til å gjøre det gode og leve for Gud, det innebærer ikke noen forvandling av den menneskelige natur eller vårt legeme. Det er fortsatt det onde som av naturen ligger deg for hånden. Det preger ditt syn, din hørsel, den syndige lyst du kjenner i dine lemmer. Det er viktig at du er klar over det.

«Men ånden er liv på grunn av rettferdighet.» I ditt indre menneske har Jesus selv tatt bolig med sin Ånd. Han som seiret over dine synder bor ved troen i ditt hjerte. I ham er det rettferdighet og renhet, i ham er det liv overfor Gud. Døden hadde ingen makt over Jesus, for hans rettferdighet ga ham rett til å leve for Gud. I kraft av denne rettferdighet sto Jesus opp fra de døde. Denne samme Ånd som var i Jesus og som reiste ham opp fra de døde, bor nå i deg som tror på ham. Det skal du regne med. I denne Ånd er det seier over synden og

døden, også i livet ditt.

Så sant Kristus bor ved troen i ditt hjerte, har det skjedd en levendegjørelse i ditt indre menneske, en oppstandelse med Jesus til et nytt liv. I og med Jesus har det kommet en ny lyst, en ny glede, en ny kjærlighet, godhet, trofasthet mv. inn i ditt hjerte. Det er et himmelliv som er født i deg. Du hører ikke lenger døden og mørket til, men er gått over fra mørke til lys, fra døden til livet.

Og nå sier Skriften til deg at du skal vandre som lysets barn (Ef 5:8). Du er ved Jesus løst fra syndens skyld og makt, du er oppreist til et nytt liv. Det skal du leve. Det er du kjøpt fri til.

Men se nå ikke på dette nye livet som en tung plikt, som en byrde som er lagt på deg. Du skal tvert imot få se på det nye livet du er frelst til som en frigjørelse fra trelldom, som en oppstandelse fra døden og som en levendegjørelse! Du skal få leve det liv du opprinnelig ble skapt til, et liv med Gud og for dine medmennesker i kjærlighet, glede, fred, langmodighet, mildhet, godhet,

trofasthet osv. Derfor hører ordet om gjenfødselen og helliggjørelsen ikke til lovens ord, men til evangeliets ord om frelsen i Jesus.

Like visst som Guds Ånd var i stand til å reise opp Jesu døde legeme fra graven, like visst er den samme Ånd i stand til å levendegjøre ditt døde legeme til å leve for Gud og gjøre godt.

Selv om gjenfødselen ikke endrer vår natur eller forandrer vårt legemes status som forgjengelig og noe som går mot døden, skjer det allerede her i tiden en levendegjørelse av vårt dødelige legeme i og med at det blir tatt i bruk av Guds Ånd og blir organ for det liv som har begynt å utfolde seg i vårt indre.

Mange av Jesu undergjæringer sikter mot dette: Lamme går, blinde ser, stumme får en løst tunge osv. Slik er det også med den troende. Det legemet som før var bundet av synden og kjødet, bundet til å gjøre kjødets og tankenes vilje er ved Jesus satt i frihet, løst til å leve i sannhet og rettferdighet, kjærlighet og godhet osv. «Dere selv var jo en gang mørke, men nå er dere lys i Herren. Vandre som lysets barn!» (Ef 5:8)

Dette nye Åndens liv kaller Skriften for Åndens pant eller Åndens innsegl, det preg eller merke som Gud setter på sine. Det er fra en side sett et pant for den troende på det fullkomne Guds rike, på det liv som skal leves bak død og grav. Fra den annen side er det slik Faderen setter sitt merke på sine barn. Disse er mine, sier han. Dette merket er et segl på at de hører hjemme i himmelen.

Du som er fremmed for dette oppstandelseslivet, hvordan skal du få del i det? Det skjer ikke gjennom å ta seg sammen, gjennom å forsøke å leve som en kristen, slutte med alt som er synd og begynne å gjøre etter Guds bud. Nei, det skjer ved å la lovens ord dømme all din synd, og så komme til Jesus med all synd, ondskap og urenhet – og legge den av hos ham, og søke frelse og alt godt i

Jesus, i Ordet om ham. Du skal få drikke og drikke av evangeliets melk og styrkes ved den. (1Pet 1:22-2:5)

Nå er det noen vesentlige moment det er viktig å være klar over når det gjelder det nye livet. Skriften taler om en indre fornyelse og levendegjørelse, en åndelig oppstandelse med Kristus til et nytt liv i etterfølgelse, i hellighet og renhet. Men denne indre fornyelse og levendegjørelse kan bare skje parallelt med at den troende på det ytre plan opplever motgang og lidelse og mister sitt liv i denne verden.

Der en kristen søker ære og medgang, popularitet, rikdom eller på annen måte har sitt liv i denne verden, der umuliggjøres ikke bare den åndelige levendegjørelse, men en mister det evige liv. Det er dette Jesus sikter til når han sier: «For den som vil berge sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det. For hva gagner det et menneske om han vinner hele verden, men tar skade på sin sjel? Eller hva kan et menneske gi til vederlag for sin sjel?» (Matt 16:25f).

Om du først begynner å legge merke til det i Skriften, sammenstilles igjen og igjen den åndelige levendegjørelse og fornyelse med lidelse og ytre motgang. Det er som vi leser i Fil 3:10: Så jeg kan få kjenne ham og kraften av hans oppstandelse – det er den åndelige levendegjørelse eller gjenfødselen og helliggjørelsen – og samfunnet med hans lidelser, *det kommer i samme åndedrett*. Ingen åndelig levendegjørelse uten samtidig en ytre lidelse, «idet jeg blir gjort lik med ham i hans død».

Jeg er redd vi lever i en tid hvor vi nesten er blitt fremmede for denne siden ved kristenlivet. Den lidelse og død som Skriften taler om her er ikke noe du og jeg kan velge, noe vi kan slippe unna. Nei, så sant vi lever med Jesus, hører det med. Men du kan unngå det ved å skikke deg lik denne verden, ved å slå av

på Guds ord og slutte fred med både synden og verden. Mange søker det.

Vet du hva Skriften sier om dem: «For som jeg så ofte har sagt dere, og nå igjen sier med tårer: Mange vandrer som fiender av Kristi kors. De ender i fortapelsen. Deres gud er buken, og de setter sin ære i sin skam. De trakter bare etter jordiske ting» (Fil 3:18-19).

Dette skriftordet blir ofte sitert om motstand mot forkynnelsen av evangeliet om Jesu død på korset for oss, men jeg tror det først og fremst sikter til fiendskap mot det kors som følger med å være en kristen, forsmedelsen og forsakelsen som hører med kristenlivet, døden fra selvlivet og livet i denne verden.

De har buken, det vil si vellevnet og gode dager som sin gud, de trakter bare etter å ha det godt i denne verden. Det er tale om et fiendskap mot å ta opp Jesu kors og følge etter ham i denne verden. Det vil de ikke vite av, det motsetter de seg. Dette rammer på en særlig måte herlighetsteologien, men det rammer også den tilpasningskristendom vi møter i dag, hvor en unngår alt som støter verden og hvor en viker i forhold til det i Guds ord som ikke er populært.

Gjør du det? Tilpasser du deg tidsånden, har du funnet en måte å være kristen på som kan forenes med å bli aktet og æret i denne verden, slippe unna hån og spott, motstand og forfølgelse, forsakelse og lidelse? Enda apostelen sier at alle som vil leve gudfryktig i Kristus Jesus skal bli forfulgt (2Tim 3:12).

Eller hva når du møter alminnelig motgang i livet? Du finner ikke den ektefellen du gjerne ville ha, ikke det arbeidet du ønsker deg, du sliter med sykdom og plager, vanskelig økonomi og uforståelig motgang både på den ene og andre måten.

Hvor er Gud nå? Hva er vitsen med å tro på Jesus når han ikke griper inn og hjelper

meg? Slik taler fiendskapet mot korset, vårt kjød som reiser seg mot Gud slik Israelsfolket reiste seg i bitterhet mot Gud i ørkenen. Å, om vi var døde i Egypt, om vi bare ikke hadde brutt opp! Vokt deg for bitterheten og motløsheten. Dens ånd kommer ikke fra Gud! Du er ikke lovet et himmelrike her i tiden. Nei, korset først og siden kronen!

Mye av bitterheten og motløsheten har sin rot i menneskets ønske om å gjøre seg et himmelrike her på jorden. Det var de falske profetenes lære, og den er så visst ikke fremmed i våre dager. En kristen skal ikke oppleve motgang og ha det vanskelig, sies det. Gud vil ikke at hans barn skal ha det ondt. Han vil ikke at hans barn skal oppleve sykdom eller fattigdom osv. Nei, vi skal ha liv og overflod. Sier ikke Guds ord det?

Jo, Guds ord sier det. Men husk at Guds ord da taler om vår skatt i himmelen og vårt indre åndelige liv. Og når det gjelder vårt åndelige liv er det rike løfter om at Gud er mektig til å gi oss all nåde i rikelig mål, for at vi alltid og i alle ting kan ha alt vi trenger til, og ha overflod til all god gjerning. Guds nåde i Jesus er så rik at det er gitt deg mer i Jesus enn du trenger for å komme så vidt innenfor en dag. Du skal få ha en rikelig inngang i det fullkomne Guds rike.

L&E

Les resten av artikkelen på nll.no - enten under fanen «Media» - «Bladet Lov og Evangelium», L&E 05-23, eller ved å scanne QR-koden.

VINTREET OG GRENE

Av Carl Olof Rosenius

«Jeg er det sanne vintre, og min Far er vingårdsmannen. Hver grein på meg som ikke bærer frukt, tar han bort. Og hver den som bærer frukt, renses han, for at den skal bære mer frukt.»

(Joh 15:1-2)

Meningen med disse ordene kan ikke være at noen virkelig i sannhet kan bli i Jesus i troen, og likevel være ufruktbar og bli forkastet. Herren sier jo like etter: «Den som blir i meg og jeg i ham, han bærer mye frukt», v. 5. Med ordene «grener i meg» vil Herren fint og skarpt si oss hvor stor likheten mellom de ekte og uekte barna kan være, sml. Heb 12:18. Det går an å eie både fromhet og bekjennelse uten å eie det sanne livet og den kraften fra ham som viser seg i fruktene. Det er mulig å ha lampen, uten å ha olje på den. Som Herren sier i Åp 3:1: «Du har navn av at du lever, og du er død.»

Vingårdsmannen renses de ekte og gode grenene. Men de grenene som ikke bærer frukt, får være i fred for vingårdsmannens kniv. De behøver ikke renses, for de skal til slutt brennes. Her må vi prøve oss etter Guds ord. Men det går vel slik at vingårdsmannens kniv ikke treffer de uekte grenene, men bare de ekte. For de som burde frykte, frykter ikke, og de som ikke burde frykte, de frykter. Kan hende finner du mange frukter hos deg selv. Du føler en slik fred og er så tillitsfull i bønnen. Du tror på Guds ord og har så mange beviser på Guds kjærlighet at du ikke kan tenke annet enn at du eier hans nåde. Kanskje tenker du slik:

«Jeg har nå lenge vært blant de troende. Jeg har brutt med verden og fått oppleve hva

det koster å tilhøre Gud. Jeg har også deltatt i arbeidet for Guds rike. Alle vet at jeg er en kristen.»

Dette er vel og bra. De fleste kan ikke si dette om seg selv. Likevel beviser ikke det at du er en sann og levende kristen. Likheten mellom de ekte og de uekte grenene og mellom de kloke og dårlige jomfruer er så stor at det godt går an å bedra seg selv. Du tenker på noen gode gjerninger du har gjort og på synden du har lagt av, og mener at dette må være vitnesbyrd om troens liv. Men Skriften lar deg ikke slå deg til ro med dette. Herren sier i Matt 7:22-23:

«Mange skal si til meg på den dagen: Herre, Herre! har vi ikke profetert i ditt navn, drevet ut onde ånder i ditt navn og gjort mange kraftige gjerninger i ditt navn? Men da skal jeg åpent si til dem: Jeg har aldri kjent dere. Vik bort fra meg, dere som gjorde mot loven!»

Vi må da prøve oss nøye om det virkelig er troens og Åndens ekte frukter vi bærer.

«Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred, langmodighet, mildhet, godhet, trofasthet, ydmykhet, avholdenhet» (Gal 5:22-23).

«Men siden vi har den samme troens Ånd, slik det står skrevet: Jeg trodde, derfor talte jeg! – så tror også vi, og derfor taler vi.» (2Kor 4:13)

«For det hjertet flyter over av, det taler munnen.» (Matt 12:34)

«For alt det som er født av Gud, seires over verden. Og dette er den seier som har seiret over verden: vår tro.» (1Joh 5:4)

De fruktene som de ekte grenene

på Kristus bærer, er altså for det første kjærlighet, glede osv. For det andre en ny, åndelig tale, munnens bekjennelse. For det tredje at en ikke er en slave under noe, men overvinner verden. Og for det fjerde at en står under en daglig tukt av Herrens ånd (Joh 15:2, Heb 12:8).

Med kjærlighet vil vi først tenke på den innbyrdes kjærlighet de kristne imellom; kjærligheten til brødrene (Joh 13:35, 1Joh 2:9, 3:14, 5:1). Mange har et religiøst brorskap de elsker, uten å være Jesu disipler. Fariseerne elsker også hverandre som brødre, sadduseerne likeså. Slik er det med alle partier. Det går an å elske Guds barn uten selv å være født av Gud. De elsker dem da ikke fordi de er født av Gud (1Joh 5:1 f), men fordi de er greie og hjelpsomme, eller fordi de deler mening med dem. Elsker du din bror fordi han hører Kristus til, da vil han være kjærere for deg enn det beste verdensmenneske, selv om både hans utseende og vesen byr deg imot.

Mangt et religiøst menneske kan også ha en indre fred uten at den er Åndens frukt. Om den rette freden sier apostelen:

«Da vi nå er rettferdiggjort av tro, har vi fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus.» (Rom 5:1) Er din fred en følge av at du daglig som en hjelpeløs synder får trøst av ordet om Kristi

rettferdighet? Eller vokser freden av seg selv i ditt hjerte? En kan nemlig også ha fred fordi en ingen anfektelse har av sine synder, men lever rolig og er fornøyd med seg selv. Den rette freden er fattige synderes fred med Gud i Kristus. Ved denne fred har de også indre ro og glede og fred i samvittigheten.

Langmodighet, mildhet og godhet kan en av og til finne mer av hos noen vantro mennesker enn hos enkelte Guds barn. Det kan bero på lynne, oppdragelse osv. Du må undersøke om disse dyder hos deg er blitt til på den måten at du fikk nåde hos Gud, og denne nåden begynte å opptukte deg, ofte i strid med ditt kjød og din natur. I mange tilfeller er klage og kamp bedre tegn enn andres styrke og fullkommenhet.

Det går også an å føre bekjennelsen i munnen uten at det er en sann bekjennelse av Kristus. En kan tale om lov og evangelium, om omvendelse, tro og helliggjørelse uten at det er tegn på åndelig liv. Se til om du taler fordi du tror. Og legg merke til hva du taler om! Er det om Frelseren, om dine synder, om syndenes forlatelse, om nåde og barnekår hos Gud? Hvorfor har du motvilje og frykt for å tale om disse ting?

Du kan tale om alt det som du har grepet

med din forstand. Men du har lyst og trang til å tale om det som bor i hjertet. Hva er ditt kjæreste samtaleemne? Det vil vise om Kristus er ditt hjertes skatt.

Det er også et tegn på de ekte grenene at vingårdsmannen rensar dem. Dog kan mange ha indre kval og bebreidelser for sine synder, uten at de står under Åndens tukt og er barn av Gud.

Kong Saul hadde samvittighetskvaler over sine synder så han gråt og erkjente sin ondskap. Men han var likevel i den ondes vold (1Sam 24:17 f). Kain hadde en urolig samvittighet og et bevende hjerte da han sa: «Min misgjerning er større enn at jeg kan bære den.» (1Mos 4:13) Men han ble likevel ubotferdig.

Du må da gi vel akt på hvor tukten leder deg hen. Driver den deg til Gud så du må bekjenne synden for ham, be om forlatelse og om nåde til å bli kvitt den? Søker du ly i Kristi rettferdighet så du igjen kan komme i det samme gode forhold til Gud som før? Kanskje vil du oppdage at det bare er ytre og større synder som gjør deg urolig, mens du aldri blir tuktet for den indre, «finere» ondskaper, egenkjærligheten, hovmodet og lunkenheten. Ville ikke Ånden refse også disse ting dersom han bodde i hjertet? Rette kristne tuktes ofte mest nettopp for slike ting.

Alt det som er født av Gud, overvinner verden. Hebreerbrevet 11 er en god illustrasjon til dette ordet. Det viser hva de gamle ved troen har maktet og lidd. For Kristi skyld har de ved troen latt fare alt som var dem kjær. Djevelen, verden og kjødet fristet dem til å svike Herren, men alt

overvant de.

Et troende menneske er ikke trell under noe, verken under synd, verdslig lyst eller uskyldige ting. Dette betyr ikke at det onde ikke henger fast ved ham, heller ikke at han ikke kan overvinnes av det og falle. Men han kan ikke forbli i synden. Han må bekjenne den og be om seier over den. Han kan ikke unnskyldte og forsvare den.

Nå må du da være oppriktig mot deg selv og lytte til Åndens røst i samvittigheten. Ellers kan Herren overlate deg til din sikkerhet slik som det står i Salme 81:12-13:

«Men mitt folk hørte ikke min røst. Så lot jeg dem fare i sitt hjertes hardhet, for at de skulle vandre i sine egne onde råd.»

Kong Akab foraktet Herrens advarsel og fikk så i fred gå sin fordervelse i møte, les 1. Kongebok 22! Du synes det er nedslående å bli klar over at det ikke er i orden med din gudsfrykt, det syntes også den gamle kong Benhadad. Han lå syk og han syntes det ville være forferdelig å få det svaret at han skulle dø. For å få et trøstende svar fra profeten, sendte han rike gaver med sendebudet. Han fikk også et oppmuntrende svar og fikk bli i sin sikkerhet. Han fikk også dø i sin sikkerhet. Slik kan du også få det om du vil.

Men dersom du ved Guds barmhjertighet har fått se at det hittil ikke har vært rett fatt med deg, så må du ikke la noe menneske dysse ned eller fornekte denne Åndens vekkelse. La deg ikke trøste med noe mindre enn en ny drakt, et nytt liv og en ny fred. Det er tusener som har våknet opp etter å ha levd i selvbedrag og som nå priser Gud. Dersom du er blitt ulykkelig og har mistet troen på deg selv, kom da til

Jesus akkurat slik som du er. Dersom du aldri har hatt det godt med Gud, er du aldri før kommet på den måten. Og har du hatt det godt med Gud før, så kjenner du veien av egen erfaring. Kom da på samme måte til den samme Frelser.

Guds rike er deg nær. Faderens favn er åpen. Kristi fortjeneste er tilstrekkelig for deg selv om du var tusen ganger verre enn du er.

Ånden er villig til å gi deg den levende tro.

«Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja, til evig tid.» (Heb 13:8) Han roper fremdeles:

«Den som tørster, han får komme! Og den som vil, han får ta livets vann for intet!» (Åp 22:17)

Fra *I Åndens helliggjørelse*,
Luther forlag

BIBELKURS PÅ FOSSNES

14. - 19. NOVEMBER

Talere: *Finn-Widar Knutzen, Martin Fjære, Per Bergene Holm, Lars Fredrik Ellingsen og Dan Fellman (S)*

Påmelding

Via link på nll.no eller til Fossnes kontor
kontor@nll.no

Påmeldingsfrist: 31. oktober

Kurset er åpent for alle, unge og eldre. Vi ønsker å formidle allsidig og aktuell undervisning fra Guds ord, gjennom en uke med bibeltimer og kveldsmøter. Velkommen også til å være med på enkelttimer!

Kveldsmøtene kl 19.00 tirsdag til lørdag, samt søndagsmøtet 11.00 blir direkte-sendt fra Fossnes.

Link finner du øverst på siden på www.nll.no.

NYTTÅRSLEIR PÅ BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

29. desember 2023 til 1. januar 2024!

Talere som er med i år er Lars Fredrik Ellingsen, Per Bergene Holm, Curt Westman, Thormod Fjell og Aron Berre. Det blir også to temamøter med henholdsvis emnene «Frelsesvissthet» og «Nåde-gaver og tjeneste» den 30. og 31. desember.

Frist for påmelding til overnatting og enkeltmåltider er 10. desember. Mer informasjon på hjemmesiden.

KRISTUS, VÅRT LIV - VÅRT KRISTENLIV

Av Ragnar Opstad

«De er då døde, og livet dykkar er løynt med Kristus i Gud. Når Kristus, vårt liv, vert openberra, då skal de òg verta openberra i herlegdom saman med han.» (Kol 3:3-4)

Det var mitt Jesus gjorde - og ditt. Det Jesus har gjort, skal ikkje du gjera. Du skal berre sjå hen til det som hende i Getsemane og på Golgata. Der ser du Jesu strid for deg. Jesus gjorde ikkje sitt, men ditt. Det var ditt liv Jesus levde, det var di straff han tok på seg. Jesus er din «Stedfortreder», som gjorde det du skulle ha gjort, men ikkje kunne og ikkje kan.

Jesus tok din plass. Du vart halden utanfor. Så levde han ditt liv - frå vogge til grav.

Trur du det er nok for deg? «Gud godtok det offer han brakte». Ser du at det var ditt liv Jesus levde? Han levde det for deg, på dine vegne. Ser du at du er frelst ved hans

gjerning? Jesu gjerning er di gjerning.

Jesu lov-oppfylling er di lov-oppfylling. Den som oppfyller lova, skal leva, seier Ordet.

Dette eig du ved tru. Kva vil det seia? Du ser at det er nok. Det er fullført! Du finn kvile i det Jesus har gjort for deg. Og du har gjort det du skulle vera og gjera - gjennom din «stedfortreder».

«Dykk òg, som før var framande og fiendar av sinnelag, i dykkar vonde gjerningar, har Gud nå forlikt med seg sjølv i kjøtslekamen hans ved døden, for å stilla dykk fram for sitt åsyn, - heilage, ulastande og ustraffelege, om de berre held ved i trua, grunnfeste og faste, og ikkje let dykk rikka frå den vona evangeliet gjev.» (Kol 1: 21-23)

Når ein tenkjer på kva det kosta Jesus for at vi skulle bli berga frå ei evig fortaping,

så har han på våre vegne fortent at vi skal få frelse for ingenting, som ei gåve, ved tru. Og trua er også ei gåve. Når vi fattar tillit til det Jesus har gjort, så har vi trua. Dersom trua er ei viljesak, noko du skal få til, så er det ikkje ei frelsande tru. Då blir trua ei gjerning.

Nei, i Guds rike får vi alt for ingenting. Trua kjem til oss gjennom forkynninga av evangeliet. Når trua er ei gåve, så er det ikkje noko vi kan ta, difor må vi høyra og lesa Guds ord, slik det er gjeve oss som lov og evangelium. Lova kler av oss og viser oss at vi er fortapte. Evangeliet ikler oss - Kristi rettferd.

«Jesus er alt for deg, fordi han har gjort alt i ditt sted. Derfor er du rettferdig for Gud.»
(H.E. Nissen)

VÅRT LIV SOM KRISTNE

Kva så med livet? Har det noko å seia korleis ein kristen lever? Ja, mykje! Dei som ikkje les i Bibelen eller høyrer Guds ord forkynt, dei les våre liv - og gjer seg sine tankar om oss og vår kristendom. Også dine medbrør kan ana om det er noko som skurrar.

Fire personar stadfester for oss skilnaden på eit godt og eit dårleg føredøme. Vi ser det når vi samanliknar Josef og Samson, Abraham og Lot - og kva det fekk å seia i deira liv, deira samtid og i framtid. Men alle desse levde med Herren, sjølv om Den Heilage Ande forlet Samson utan at han visste det. Men det ser ut som han vende om på slutten av sitt liv og fekk sin styrke tilbake.

Dersom du berre vil høyra evangeliet, så går det slik at det du har i hjarta, om du har noko, det flyttar opp i forstanden, sjølv

om du tilsynelatande har det same lys i evangeliet som før. Årsaka til det er at du har ikkje behov for evangeliet. Det kjem seg igjen av at ikkje lova får døma deg. Du leitar etter trøysteord - utan å vilja omvenda deg frå det som ikkje er rett i livet ditt, det som Den Heilage Ande peikar på.

«For de vart kalla til fridom, brør. Lat berre ikkje fridomen verta eit påskot for kjøtet ...» (Gal 5:13)

Det nyttar ikkje kor evangelisk du er i tale når livet vitnar imot. Det er ikkje nok at du erkjenner din tilstand. Du må omvenda deg frå det som Ordet peikar på i ditt liv - og ikkje berre rosa deg av evangeliet. Du kjem ikkje under lova om du let Guds ord døma deg. Herren vil ha deg i tale.

Skal eg måtta venta med å ta til meg evangeliet? Skal eg nå ein viss standard før eg kan tru, før eg kan ta til meg Guds nåde? Nei, evangeliet er og blir av nåde.

Ein annan avveg er at du kan ta trøyst av di eiga synd, og tenkjer at du på grunn av di synd, det at du er ein syndar, kan ta til deg evangeliet. Du betalar for evangeliet med di synd. Det er din inngangsbillett til evangeliet. Du oppfyller kravet: Du er så syndig at du har rett på evangeliet! Nei!

Evangeliet er for uverdige som ikkje har noko å betala med, verken med synd eller gode gjerningar, verken med åndeleg rikdom eller åndeleg fattigdom.

Det er og blir av berre nåde.

FANG REVENE

Av Jan Johansson

«Fang revene for oss, de små revene som ødelegger vingårdene! Våre vingårder står jo i blomst.» (Høys 2:15)

Fra gammelt av har man med de små revene forstått såkalte «små synder». Overfor Gud er det ikke forskjell på store og små synder, men i våre øyne kan det være det.

Men selv de synder som vi synes er små – og kanskje spesielt de – ødelegger Guds vingård. De hindrer hans gjerning. De hindrer Åndens frukt i å modnes og kan, om de får fortsette, føre til det åndelige livets død.

Derfor er det meget viktig at Herren får vise oss hva disse revene er, så de kan bli fanget og uskadeliggjort. Noen skal vi omtale i denne artikkelen.

Nå ligger det i sakens natur at denne artikkelen i stor grad kommer til å bevege seg på det ransakende plan. Det er noe som vi etter vår gamle natur slettes ikke synes om. Djevelen liker det heller ikke. Men det er nødvendig.

Ingen kan leve av ransakelse. Men ingen kan heller overleve uten ransakelse. Synden må fram i lyset. Der det ransakende ord blir støtt bort, blir også evangeliet støtt bort.

Det vil ikke si at ransakelsen tilhører evangeliet – den tilhører lovens område. Men der loven ikke får komme til både som speil og som rettesnor, mister man Kristus. Måtte derfor ingen støte Ordet fra seg, men la det drive en til Kristus. Må Gud gi oss en «bedrøvelse etter Guds sinn», se 2Kor 7:8-10!

I en artikkel fra 1936 peker Svensson på flere

trekk som har sin årsak blant annet i de små revenes framferd.

- Kjærlighet

Han konstaterer at det står ganske dårlig til med den kristne broderkjærligheten. Det er blitt kaldt blant de kristne. Den varme kjærligheten er blitt erstattet av overfladisk høflighet.

- Syndenød

Han konstaterer også at virkelig syndenød er sjelden. I stedet forekommer det en del klage over kulde og likegyldighet, eller bekymring over medkristnes synder.

Dette fører til at evangeliet ikke blir mottatt på rett måte. Det kan hverken skape frelsesglede eller åndelig kraft. Åndens frukt uteblir, og den frukt som kommer i stedet, er kulde, likegyldighet og sløvhet. Og alt dette har sin rot i svak syndserkjennelse. Man vet – men man lider ikke av det.

I sin tur får dette store følger:

1. Verdens barn slutter å komme til samlingene om Ordet.
2. De kristne begynner å komme mer uregelmessig og sjelden.

«Hvem kan være særlig ivrig etter å søke til et arnested som ikke varmer, eller til et lys som gir svakt skinn?»

Ifølge Svensson består hjelpen ikke i nye møteformer, nye orgler og nyrestaurerte lokaler, men i å fange de små revene. Så langt Axel B. Svenssons analyse.

Det første er å fly til Jesus med synden, bekjenne og få forvisning om syndenes forlatelse gjennom Ordet, og deretter ta opp

kampen mot synden. Det må alltid være i denne rekkefølgen. Først nåden og tilgivelsen, så kamp mot synden i kraft av nåden. Jamfør Fadervår, der bønnen om syndsforlatelse kommer foran kampen mot fristelsene og det onde.

Vi kan i dag være veldig langt fra Guds ord i vårt liv og vår livsførsel. Det har pågått en stor tilpasning til verden, særlig de siste årtier. I dag er det i mange tilfelle ingen videre forskjell på bekjennende kristne og verdens barn. De fleste av oss opplever ingen særlig forfølgelse fra verdens barn. Og det beror neppe på at mennesker i dag skulle være mer åpne for Gud og hans ord enn før. Tvert imot, vi lever i et av Europas mest verdsliggjorte land. Altså må forandringen ha skjedd hos oss.

Derfor er det svært farlig å sammenligne seg med andre kristne i slike spørsmål som dette. Vi må sammenligne oss med Guds ord og ikke noe annet. Vi må slettes ikke sammenligne oss med hvordan andre kristne ser på ulike bibelord. Her duger det ikke å peke på de andre og si at de gjør slik og slik, at de lever slik og slik. Da kommer lett tanken – siden vi er så mange og vi jo alle vil

være kristne, kan det ikke være galt ...

Men tenk om du sammenligner deg med en av dem som Jesus kaller en dårlig jomfru? Tenk om det er slike du har til forbilder? Med dette mener jeg absolutt ikke at vi skal blåse liv i og understøtte en slags mistenksomhet mot andre i forsamlingen og tenke at de er som dårlige jomfruer. Nei, vi må gå til oss selv, og hver av oss spørre for seg selv: Herre, det er vel ikke jeg?

Derfor må vårt motto være: Tilbake til Guds ord! Hva sier Herren om meg og nettopp til meg? «Ransak meg, Gud, og kjenn mitt hjerte! Prøv meg og kjenn mine mangfoldige tanker, se om jeg er på fortapelsens vei, og led meg på evighetens vei!» (Sal 139:23-24) Vi må heller ikke sammenligne oss med andre, for å synes å være bedre. Da har vi havnet i en av de største synder som finnes – det åndelige hovmod.

Forman hverandre!

Men om vi ikke skal sammenligne oss med hverandre, betyr ikke det at vi skal la være å bry oss om våre brødre og søstre. Tvert imot, vi skal se på hverandre med kjærlighetens omsorg og formane hverandre så lenge det heter i dag!

Fang feighetens, kjærlighetsløshetens og likegyldighetens rever! De vil hindre oss i å formane hverandre.

I Heb 3:12-13 leser vi: «Se til, brødre, at det ikke hos noen av dere er et ondt og vantro hjerte, så han faller fra den levende Gud. Men forman hverandre hver dag, så lenge det heter i dag, for at ikke noen av dere skal forherdes ved syndens svik.» Synden har en forferdelig makt!

Den som er forsømmelig og sløv på ett område, er det som regel også på andre. For synden er en makt – en makt som vi ikke må undervurdere.

Synd føder synd. Se på Kains skremmende eksempel, hvordan han ble misunnelig og sint da Herren så til Abels offer og ikke til hans eget (1Mos 4).

Herren oppsøker ham og advarer ham mot syndens makt: «Hvorfor er du så forbitret, og hvorfor stirrer du ned for deg? Er det ikke så at dersom du har godt i sinne, da kan du løfte ansiktet? Men har du ikke godt i sinne, da ligger synden på lur ved døren. Den har lyst på deg, men du skal herske over den.» (1Mos 4:6-7)

I sin kjærlighet formaner altså Herren Kain til å fange bitterhetsreven før noe verre skjer, før synden får enda mer makt over ham. Men Kain hører ikke på dette. Snart er bitterhetsreven blitt til en morderrev. Slik kunne vi gå igjennom mange eksempler fra Skriften og egen erfaring, men vi får nøye oss med å ta fram Kains her.

Synden har en forferdelig makt til å bedra. Den som begynner å degge for en skjødesynd – som kan være ganske liten i menneskers øyne, kommer snart til å ha flere skjødesynder. For man venner seg til å omtolke og se bort fra Guds ord. Man setter seg selv til herre over Herrens ord, og da slipper man til makter

som absolutt ikke er til å leke med: Djevelens, syndens og dødens makt.

Vi kan ta trafikkreglene som et eksempel. Den som bevisst bryter trafikkreglene, har i virkeligheten satt seg over både øvrigheten og Gud! (Rom 13:1flg)

Dette er farlig. En slik person kommer snart til å ha både en og flere skjødesynder i tillegg. For han venner seg til å bortforklare Guds klare ord, og gir seg dermed inn under den gamle slangens verden – han som sa: «Har Gud virkelig sagt?»

I den store katekismen, i forklaringen til den sjette bønn i Fadervår, sier Luther om djevelen: «Han har et slangehode, og dersom han finner et hull der han kan snike seg inn, så følger hele kroppen uhindret med.»

Sammenlign med hvor fint og forsiktig en bibeltro teolog tar de første skritt til å bli en fullbåren liberalteolog! Det kan begynne med at man stiller spørsmål ved enkelte historiske og geografiske opplysninger, og ende med å fornekte hele eller deler av Kristi aktive og lidende lydighet.

Derfor er det viktig at vi fanger til og med de små revene (som ikke er små i Guds øyne). De bør fanges så fort som mulig.

Vi skal huske på at formaningen ikke handler om å få fram fullkomment feilfrie kristne. Den handler om å hjelpe hverandre ut av syndens og fristerens garn.

La oss rette oppmerksomheten på noen spesielle rever.

BIBELTOLKINGSREVEN

Det er en overmåte god regel å la skriftord tolke andre skriftord. Men som alt annet kan også denne regelen bli misbrukt. Jeg tenker på den uskikk å benytte «romsligere» bibelord,

for å ta brodden av de som er «snevrere» og dermed mer ubehagelige.

Ta for eksempel det å bli sint. Sinne er kjødets gjerning (Gal 5:20). «De som gjør slikt, skal ikke arve Guds rike», v 21. Den som harmes på sin bror uten grunn, sammenlignes med en morder i Matt 5:21-22. «Manns vrede virker ikke det som er rett for Gud» (Jak 1:20). Og det samme gjelder sikkert kvinners vrede!

Disse ordene plasserer oss ubehjelpelig på synderplassen. De er «snevre» og nærgående. Vi kommer ikke unna. Vi ser at sinne er noe følt i Guds øyne, noe som hver sann kristen må kjempe mot hos seg selv. Tenk på Kains eksempel. Det er noe som stadig må få en til å søke hen til nådestolen.

Det er en rev som må fanges.

Da er det fundamentalt galt å henvise til Sal 4:5 som kan oppfattes som et «romsligere» ord, og bruke dette til å ta bort alvoret og brodden i alle de andre. (Sal 4:5 taler om det som kan kalles rettferdig harme over synd og urett, og må ikke forveksles med personlig irritabilitet, bitterhet og sinne.)

Da bruker vi på en måte skriftord til å forklare andre skriftord, men på fullstendig feil måte. **I stedet skal vi ta imot de «snevrere» ordene som forklaringer og grensemarkeringer for det «romsligere» ordet.** Vi kunne ta fram flere eksempler, men får nøye oss med dette her. Denne tolkingsreven har gjort mye skade i Guds rike, og må fanges.

Dette er en rev som kommer til å vokse og formere seg stadig fortere i den siste tid (2Tim 3:2). Den har mange søskenbarn.

ETT AV DEM HETER ÆREKJÆRHET

Vi vil gjerne ha en viss posisjon i samfunnet og i den kristne forsamling, eller kanskje til og med i familien. Vi blir lett fornærmet om vi ikke får det tillitsverv vi synes vi er beret-

tiget til, eller ikke blir verdsatt som vi synes vi burde. «Jeg er noe, og det burde folk se og verdsette!» En måte å vise dette på kan være måten en kler seg og ter seg på.

Også denne reven er svært farlig! I Joh 5:44 sier Jesus: «Hvordan kan dere tro, dere som tar ære av hverandre? Og den ære som er av den eneste sanne Gud, den søker dere ikke.» Sann og levende tro kan altså aldri stå sammen med en ærekjærhet som man forsvarer.

ETT ANNET SØSKENBARN HETER UVILJE TIL Å UNDERORDNE SEG

Vi vil ha innflytelse og makt også i kristne sammenhenger. Dette står i klar strid med hva Bibelen sier om underordning.

ETT TREDJE SØSKENBARN ER SURHET

Vi blir sure og fornærmet om noe eller noen går oss imot. Om noen i familien gjør oss oppmerksom på noe – og det kan være med all mulig rett, blir vi kanskje tause eller viser oss sure på annen måte. Vår stolthet protesterer. Også dette er en streng som stolthetsreven gjerne spiller på. Det er galt å såre noen unødvendig, men det er like galt å bli sur og umedgjørlig.

Et utslag av surheten er hevnløst: Den andre straffes ved min oppførsel, og skal tvinges til å be om tilgivelse ... Dette fører til at omgivelsene trolig passer seg for å si noe som kan føre til en slik reaksjon. Dermed har et slikt menneske også gjort seg nærmest uimottagelig for formaning, og satt seg i en svært farlig situasjon. Vedkommende får jo ale opp sine rever, det vil si synder, nesten uhindret, om ikke Herren griper inn på en særskilt måte. Dette kan få katastrofale følger både for vedkommendes eget åndelige liv og for det vitnesbyrd som en slik livsførsel bringer videre.

Videre kan surheten vise seg i uvilje til å tilgi

og bli forsont – forferdelig!

I Matt 6:14-15 sier Jesus: «For dersom dere tilgir menneskene deres overtredelser, da skal også deres himmelske Far tilgi dere. Men om dere ikke tilgir menneskene deres overtredelser, da skal heller ikke deres Far tilgi det dere har forbrudt.»

Den kan også innebære en selvmedlidenhet som ikke hører hjemme i en kristens liv.

Om alt dette leser vi i Jak 3:17: «Men den visdom som kommer ovenfra, er først og fremst ren, dernest er den fredsommelig, rimelig, ettergivende, full av barmhjertighet og gode frukter, den gjør ikke forskjell, den hykler ikke.»

Er det noe av dette som vi ikke bryter om vi blir sure?

Det er altså ingen liten rev. I lyset fra Guds

ord kaster den fæle skygger over kristenheten. Mange ganger får den nok ferdes ganske løs og ledig ... Og da ødelegger den i Herrens vingård.

Derfor – fang den!

Les resten av artikkelen på nll.no - enten under fanen «Media» - «Bladet Lov og Evangelium», L&E 05-23, eller ved å scanne QR-koden.

NYTT FRA BIBELSKOLEN

Av Per Bergene Holm

Mary Ann Mercado fikk ikke fornyet sin oppholdstillatelse og måtte på forsommeren reise tilbake til Filippinene.

Hun har vært en trofast og oppofrende husmor på Fossnes i mer enn seks år, og vi kommer til å savne henne!

Vi er meget takknemlig for innsatsen hun har gjort for alle elever, beboere, gjester og ansatte mv i sin tid på Fossnes!

Nye husmødre er Lydia Kero (til venstre) og Ina Svenfelt, som begge var elever i fjor. Vi er veldig glade for at de på kort varsel tok på seg oppgaven etter Mary Ann, og de fyller den meget godt!

Jan Eirik Berre som har vært vaktmester på deltid det siste året, forlot oss nå i midten av september. Vi vil takke for innsatsen og ønske til lykke med giftermålet og stiftelse av hjem i Umeå-traktene!

På den praktiske siden er André fortsatt vaktmester i 40%, men det er nok behov for å øke stillingen eller få inn en person til i en liten stilling. Kjetil Bregård tar seg av diverse praktiske oppgaver, til hjelp både for husmødrene og vaktmester. Det samme gjelder Ole Henrik Børresen, som hjelper til med både gressklipping og flisfyring.

I løpet av sommeren har det som alltid vært en betydelig dugnadsinnsats, både på leirer og sommersamling, og det er også montert solcelleanlegg på begge de store byggene. Vi håper det vil bidra til å redusere strømkostnadene i årene som kommer. Hjertelig takk til alle som bidrar med praktisk hjelp!

Rami Seppälä har fått økt stilling denne høsten og er en sentral person når det gjelder å holde oversikt over alle oppgaver av mer administrativ art. Han fører også regnskapet for NLL.

Sigbjørn Agnalt sluttet som lærer på Bibelskolen for et par år siden, men han har fortsatt

som vikarlærer og undervist i sjelesorg. Fra og med i høst er det imidlertid slutt for godt. Vi vil takke for lærergjerningen og det han har betydd både for elever og beboere på Fossnes!

Martin Fjære, Lars Fredrik Ellingsen og John Peder Samdal er fortsatt lærere på Bibelskolen, og Marcus Eugene Popkema har gymnastikkundervisningen. Undertegnede er fortsatt rektor og underviser også en del.

7 elever startet på skolen denne høsten, og det har kommet en til i løpet av de første ukene, samtidig som en av de opprinnelige måtte slutte. Det betyr at vi er syv elever når dette skrives. Fem av elevene er norske, en er svensk og en er fra Filippinene. Det er fem gutter og to jenter. Vi har også en søker fra India, men han har enda ikke fått studentvisum.

Internatet på Fossnes er så godt som fullt. Flere tidligere elever har blitt boende og studerer eller arbeider i området, og det er også en del andre studenter og arbeidere som bor her.

Fra venstre: Henrik Alm, Martin Hansen, Indianna Fjell, Jazzle Jordan, Isak Gabrielsen, Lukas Kero og Per Bjørnar Ellinggard.

HERRE, FRELS MEG!

Av Reidun Irene Fossdal

I Matteus 14:22-33 leser vi om disiplene som er ute i båt på sjøen, og at Jesus kommer gående til dem på vannet. Peter sier da til Jesus:

«Herre, er det deg, da byd meg å komme til deg på vannet!» Jesus sier til ham: «Kom!» Og Peter begynner å gå bortover vannet mot Jesus. Men så begynner han å se på seg selv og på det veldige uværet, og dermed blir han redd og begynner å synke. Han roper til Jesus: «Herre, frels meg!»

Da rekker Jesus straks hånden ut og griper tak i ham, og så sier han: «Du lite troende! Hvorfor tvilte du?» For oss virker det ganske forståelig at Peter blir redd når han ser uværet som herjer og når han begynner å synke. Det var vel ikke så rart at han var redd for å synke når han skulle prøve å gå på vannet for første gang? Derfor synes vi kanskje at Jesus taler hardt til Peter, når han kaller ham «lite troende».

Men Jesus taler ikke hardt til Peter. Jesu ord understreker bare hans trofasthet, og hvordan han alltid holder det han har lovet. For hvorfor kaller Jesus Peter «lite troende»? Jo, for Jesus selv hadde jo bedt ham om å komme til seg! Jesus hadde sagt: «Kom!» Skulle han da la Peter gå under på veien bort til ham? Trodde Peter virkelig at Jesus ville la ham drukne på veien, når det var han selv som hadde innbudt ham til å komme til seg?

Dette minner oss om en lignende hendelse vi kan lese om noen kapitler tidligere, i Matteus 8:23-26. Her er disiplene også ute i båt på

sjøen. Denne gangen er Jesus med i båten. Det er storm på sjøen og disiplene er redde for at de skal gå under.

Jesus ligger og sover i båten, og disiplene vekker ham og sier: «Herre, frels oss! Vi går under!» Også her svarer Jesus dem slik som han svarte Peter: «Hvorfor er dere så redde, dere lite troende?» Hvorfor bruker Jesus denne strenge tonen? Var det ikke forståelig at de var redde der i båten når det var storm på sjøen?

Nei, de hadde nemlig ingen grunn til å være redde. For i vers 18 i samme kapittel kan vi lese hva Jesus sier til disiplene før de legger ut i båten: «Da Jesus så mye folk omkring seg, bød han disiplene å fare med ham over til den andre siden av sjøen.»

Jesus hadde selv budt disiplene om å bli med ham over på den andre siden av sjøen. Skulle han da la dem gå under på veien, når han selv hadde budt dem å bli med ham? Nei, når han hadde invitert dem til å bli med over på den andre siden, kunne de være sikre på at de også skulle komme seg helt over dit. Jesus holder sitt ord.

Tilbake til teksten i kapittel 14, der Peter prøver å gå på vannet, leser vi at han begynner å synke og roper i sin nød til Jesus: «Herre, frels meg!» Da er det så stort å få lese hvordan Jesus straks rekker hånden ut og griper tak i ham. Peter trengte ikke å be to ganger. Han behøvde ikke å trygle og be Jesus om å frelse ham. Han måtte ikke forklare og utdype hvordan han stadig sank mer og mer, eller spørre på den fineste og frommeste måten han kunne. Han roper ganske enkelt ut sin nød til Jesus – han

roper om frelse. Og hvorfor trenger han ikke å be to ganger? Jo, for Jesus hadde jo allerede kalt ham til seg.

Dette er til trøst å lese for alle troende. For iblant kan det virke som at Gud er så langt borte og som at vår situasjon er så mørk og håpløs at vi nesten må mase om frelse. Vi kan ha lett for å tenke at Gud bare gir nåde og frelse dersom vår bønn oppfyller visse krav, eller dersom vi ber innstendig og lenge nok. Men skulle vi i motløshet og tvil behøve å trygle og be Jesus om nåde og frelse, når han allerede har invitert oss til å komme å motta forlatelse fra vår synd?

Vi kan også kjenne på anføttelser og nød, og livets storm synes ofte ganske sterk. Bølger av synd og fristelser skyller over oss og gjør at vi har lett for å miste motet. Og så må vi sukke:

«Kan jeg vel nå det skjønne land som snubler gang på gang?» (SB nr. 886). Men i Jesaja 1:18 leser vi: «Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlaget, skal de bli som den hvite ull.» Det avgjørende for oss i disse situasjonene er at vi har blikket festet på Jesus og at vi tror ham på hans ord! Vi trenger ikke å mase på ham om å få frelse. Det er vi for seint ute med! For Jesus står allerede med utstrakte, naglemerkede hender og inviterer oss til å komme og motta nåde og frelse - i kraft av hans forsoning! Han sier: «Jeg, jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke i hu.» (Jes 43:25)

Så er det denne invitasjonen vi kan holde fram for Gud når vi søker hans åsyn. Vi får be slik som David: «Mitt hjerte holder fram for deg (ditt ord): Søk mitt åsyn! - Herre, jeg søker ditt åsyn.» (Sal 27:8). Heller ikke Daniel kommer fram for Gud med noe av sitt eget når han ber om frelse for sitt folk:

«Ikke våre egne rettferdige gjerninger legger vi til grunn for våre ydmyke bønner som vi bærer fram for ditt åsyn, men din store

barmhjertighet.» (Dan 9:18). Johann Heirich Schröder skriver det også så fint i sangen på nr. 496 i Sangboken: «*Jeg for Gud kan intet bringe uten deg og dine sår. Under din forsonings vingel jeg for Gud frimodig står.*»

Jesus har innbudt alle mennesker til å komme til ham og motta syndenes forlatelse. Men det er bare de som tar imot denne frelse som når himmelen. Dersom vi ser på oss selv og prøver å kjempe i egen kraft mot stormen og bølgene, dersom vi sier nei til denne utstrakte hånden, når vi aldri over til den andre siden. «Aldri inn du slippes i himmelens land – Skriften det tydelig sier – Aldri kastes anker på salighetsstrand om du Jesus Krist ikke eier.» (SB nr. 178) Dette leser vi om i lignelsen om kongesønnens bryllup i Matt 22:1-14, der en av gjestene ikke hadde bryllupsklær på. Han ble kastet utenfor. Dersom ikke Jesus får være vår rettferdighet framfor Gud, vår eneste redning og frelser, da går vi evig fortapt. Da synker vi og går under. Derfor er det så avgjørende for oss at vi i vår nød roper til Jesus om å frelse oss. Det ble redningen for Peter, og det er redningen for alle mennesker.

Og da, når vi i vår hjelpeløshet og fortapthet ber om frelse og forlatelse for vår synd, trenger vi ikke å vente lenge på svar. Da trenger vi ikke å legge til «Men la din vilje skje». Noen ganger når vi ber, må vi vente lenge før vi synes vi får svar. Og det er ikke alltid vi får det vi ber om heller. Gud har kanskje en annen plan for oss enn det vi tenker og ønsker. Men en bønn om syndenes forlatelse, nåde og frelse er alltid etter Guds vilje. Vi får nemlig lov til å ta Jesus på ordet, han som allerede har kalt oss til seg – han som aldri kan svikte sitt eget ord. Jesus griper straks hånden til den som i sin nød roper om frelse. Derfor får vi som lever i dag komme til Jesus med disse ordene: «Herre, frels meg, du som har bedt meg å komme til deg! Takk, Jesus, at du ikke svikter ditt eget ord. Takk for at du døde for å frelse meg!»

L&E

HILSEN FRA MOLDOVA

Av Vladimir Moser

Kjære kristne brødre og søstre! Nåde være med dere og fred fra Gud vår Far og Herren Jesus Kristus.

I begynnelsen av Matteusevangeliet får Guds Sønn navnet «Immanuel – det betyr: med oss er Gud.» (Matt 1:23b)

Matteusevangeliet avsluttes også med løftet om at Gud vil være med sitt folk. Jesus sier til sine disipler: «Jeg er med dere alle dager inntil verdens ende. Amen.» (Matteus 28:20b)

Dette er vår Guds og Frelzers siste ord, talt av ham på jorden og rettet til disiplene. Jesus sa dette før han fór opp til himmelen.

Om apostlene og de som kom til tro på pinsedag står det:

«Og de falt ned og tilbad Ham og vendte tilbake til Jerusalem med stor glede. Og de var alltid i templet og lovet og priste Gud.» (Luk 24:52,53)

«De holdt urokkelig fast ved apostlenes lære og ved samfunnet, ved brødsbrytelsen og ved bønnene.» (Apg 2:42)

De «fortsatte» i det som utgjør menighetens liv: i lære, i fellesskap, i brødsbrytelsen og i bønn. Og i dette var Jesus med dem. Slik er det også for oss når vi hører og grunner på Guds Ord, tar del i nattverden og ber.

De første kristne var ikke uvirksomme. De arbeidet med jorden, gjette saueflokker, var håndverkere, byggmestere, kjøpmenn osv. De var trofaste i sine vanlige livskall. Men de fant tid, nesten daglig, til å komme sammen og ta del i det de hadde felles; lære, fellesskap og bønn. Vi har alle noe å vokse i!

Med ordene «brødsbrytelse» menes nattverden:

«Mens de nå holdt måltid, tok Jesus et brød, ba velsignelsesbønnen og brøt det, ga disiplene og sa: Ta, et! Dette er mitt legeme. Og han tok

et beger, takket, ga dem og sa: Drikk av det alle. For dette er mitt blod, den nye pakts blod, som utgytes for mange til syndenes forlatelse.» (Matt 26:26-28)

Brød og vin, og under deres dekke Kristi kjøtt og blod, mottas «til syndenes forlatelse». Den troende menighet mottok fra Herren et eget nådemiddel til syndenes forlatelse, til samfunn med Herren selv og gjennom ham, med hverandre. De første troende holdt trofast fast ved dette. Her hadde de delaktighet med Jesus, og det har også vi når vi tar imot ham og trer fram for nådens trone i og gjennom hans legeme og blod.

«De holdt urokkelig fast ved ... bønnene».

Vi snakker om felles bønn når vi kommer sammen i den troende forsamling og om våre personlige bønner hjemme. Gud har i nåde lovet å høre og besvare våre bønner:

«Gled deg i Herren! Så skal han gi deg det ditt hjerte trakter etter.»

«For hver den som ber, han får, den som leter, han finner, og den som banker på, skal det bli lukket opp for.» (Matteus 7:8)

«Hvor mye mer vil ikke deres Far i himmelen gi gode ting til dem som ber ham.» (Matteus 7:11b)

«Og dette er den frimodige tilliten vi har til ham, at dersom vi ber om noe etter hans vilje, så hører han oss, og dersom vi vet at han hører oss, hva vi enn ber om, da vet vi at vi har fått våre bønneemner oppfylt hos Ham.» (1Joh 5:14-15)

Vi ber til Gud om at Hans navn skal bli herliggjort iblant oss, at Hans rike skal komme til oss, at Hans vilje skal skje. Vi ber for hverandre om at vi skal være trofaste disipler av Jesus og at han vil gi oss alt vi trenger for å leve som hans i denne verden. Jesus er alltid med oss i bønn. Han er med oss under alle omstendigheter i livet vårt. Vi har hans løfte:

«Jeg er med dere alle dager inntil verdens ende! Amen.»

I dag er det 15. juni 2023 (da det ble skrevet, red.) Det er den 477. dagen siden starten på Russlands fullskala angrep på Ukraina. Vi ber om at denne redselen vil bli stoppet:

«Allmektige Herre, hør vår bønn, velsign og styrk folket i Ukraina, soldatene, makten til å motstå den russiske aggressoren og ødelegge alle deres planer.

Gud, la det være i morgen, og la det bli et fredelig daggry! Amen.»

Våren 2022 og vinteren 2023 besøkte Natalia og jeg våre troende venner i NLL. Vi har sett hvordan våre venner trofast holder fast ved

apostlenes lære, brodersamfunnet, brødsbrytelsen og bønnene, og har Jesu løfte over seg: «Jeg er med dere alltid, inntil verdens ende». Vi gledet oss over å bo hos dere, lytte til Guds Ord og ta imot Kristi legeme og blod til syndenes forlatelse.

Tilbake i Moldova ved påsketid 2023 fikk vi ta del i alt dette også her, om enn i mindre skala. Men evangeliets betydning og budskap er det samme!

Den 3. juni reiste vi til flyplassen i Chisinau. Der møtte vi Anders Olsson og Martin Wihlborg fra Nordisk Östmission (NÖ). Vi kjørte dem til grensen til Ukraina, til et av de åpne grensepunktene mellom våre land. 12. juni hentet vi dem igjen på den ukrainske grensen og kjørte dem til flyplassen i Chisinau.

Dette er det første besøket etter Covid-pandemien og etter at Russland gikk til krig mot Ukraina. Om Covid ble en forferdelig katastrofe, så viste krigen seg å være en enda

større tragedie som førte til millioner av flyktninger, ødelagte byer, hundretusenvis av døde og sårede.

Anders og Martin fløy til Moldova fordi flyplassen i Odessa er stengt. Våre to møter var korte. Det ble bare tid til samtaler i bilen til og fra grensen (140 km). Vi samtalte om våre lokalforsamlinger, om problemer og håp, vi ba for turen til Anders og Martin til Ukraina. Og det var nødvendig, for i Ukraina var det i disse dager veldig urolig.

Demningen ved Kakhovskaya vannkraftverk ble sprengt 6. juni, kort tid etter at de kom til landet. Odessa ble bombet like etter at de hadde reist videre til Nikolaev lenger øst. De besøkte

Dnipro som var under

konstant ild fra russisk artilleri. Gud bevarte dem på reisen, lot dem returnere i live og uskadd til Sverige, til familiene deres, til lokalforsamlingene deres.

I Kamenka og Tiraspol hører folk fortsatt de gode nyhetene om Jesus. I slutten av juni arrangeres et teologisk seminar hvor Martin og Liv Jorunn Fjære og Per Bergene Holm vil delta. Martin vil tale over flere kapitler fra Josvas bok. Under søndagsmøtet skal alle få ta del i nattverden. De vil få ta imot Jesu legeme og blod, til syndenes forlatelse og evig liv, både for vår sjel og vårt legeme. La oss be! Jesus viser fortsatt sin barmhjertighet mot dere og oss og vil fortsatt være midt iblant oss:

«For hvor to eller tre er samlet i mitt navn, der er jeg midt iblant dem.» (Matt 18:20)

«Jeg er med dere alle dager inntil verdens ende. Amen.» (Matt 28:20b)

Vladimir og Natalia Moser

JOSVA 5:1-15

Av Martin Fjære

Da israelfolket dro ut fra Egypt var det 603 550 mann som var mønstret. De var omskåret - de bar det synlige paktstegnet på sine kropper som viste at Gud hadde tilsagt dem alle sine løfter til Abraham. De bar det synlige tegnet på at Gud ville åpenbare seg og sin frelse gjennom Abrahams ætt, og derfor ville han være dem nær, vandre sammen med dem, være i deres midte, åpenbare seg og til sist også la sin frelse, Messias, verdens frelser, stå frem i dette folket.

Så bar de alle, over sekshundretusen mann, et synlig merke på sin kropp om hva Gud hadde lovet, og at han ville at de skulle tilhøre hans folk.

Det ytre var i orden. De bodde og levde i det folket som Gud åpenbarte seg for, og de hadde det synlige ytre tegn på at Gud hadde gitt dem alle løftene. Men selv om det ytre var i orden, var det bare to av dem som kom inn i det lovede land! «Likevel fant Gud ikke behag i de fleste av dem, for de ble slått ned i ørkenen.» (1Kor 10:5)

Slik har det heller ingen nytte i å være døpt, når en allikevel ikke lever i tro på de løfter Gud har tilsagt den enkelte i dåpen.

«Men uten tro er det umulig å være til behag for Gud. For den som trer fram for Gud, må tro at han er til, og at han lønner dem som søker ham.» (Heb 11:6)

Her er vi inne på ulykken hos de omskårne som ble slått ned i de førti år i ørkenen: De trodde ikke Gud, derfor søkte de ham heller ikke. De trodde sine egne tanker og derfor søkte de seg selv og sine lyster.

Omskjærelsen ble dem til ingen nytte. De søkte seg selv og ikke han som hadde gitt dem

løftene, paktene og paktstegnet.

Nå sto en ny generasjon på grensen til Kanaan, ført på underfullt vis over Jordan, men det ytre var ikke i orden. De tilhørte Guds folk, men var ikke omskåret.

Det var på samme måte med Moses' sønn. Han var heller ikke blitt omskåret på den åttende dag. Moses oppholdt seg på den tid i Midian og der var det sikkert andre skikker. «Mens de var på veien, på et hvilested, skjedde det at Herren kom mot ham og ville ta livet av ham. Da tok Sippora en skarp stein, med den skar hun bort sin sønns forhud og kastet den for Moses' føtter og sa: Du er meg en blodbrudgom. Så lot Herren ham være. Da sa hun: En blodbrudgom for omskjærelsens skyld.» (2Mos 4:24-26)

Ja, selv om omskjærelsens tegn i det ytre ikke ble til noen hjelp for alle de som ikke trodde på løftene Gud hadde knyttet til tegnet, så var det en alvorlig sak å ikke la sin sønn omskjære på den tid Gud hadde foreskrevet. Det var å ringeakte det som Gud ville forkynne dem gjennom den synlige omskjærelsen. Det var å ringeakte at Gud helt i fra starten av ville gi guttebarna et synlig tegn på at han har gitt evige frelsesløfter, at han vil bo i deres nærhet og at han vil føre dem frem til målet for deres jordiske liv og målet i det evige liv.

Så skulle de etter Guds forsikring om dette, opplæres, oppdras og bli minnet om det gjennom renselseskikker, seremonier, høytider, tabernaklet og offertjenesten. Det var alt sammen synlig forkynnelse av Guds hellighet og Guds frelse. Slik skulle de lære seg selv å kjenne, lære Gud å kjenne og leve med ham i hans frelse.

Da var omskjærelsens tegn et dyrebart tegn og en dyrebar forsikring om at Gud sto ved sine løfter og at han ville ha samfunn med dem og bo midt iblant dem.

Hva tenker du om din dåp? Bruker du den som en unnskyldning til å holde Gud på avstand, siden du er døpt og alt er i orden med deg? Eller er du en som ringeakter dåpen idet du egentlig ikke bryr deg om de løfter Gud tilsa deg da du ble døpt? Ja, vi ser nok eksempel på begge deler i Josva 5.

«Å, Himmelske Far! Kom oss til hjelp i vår nød, så dåpen blir til den nytte og gavn som du hadde tenkt. At dåpen til Jesu død og oppstandelse stadig kan være et synlig tegn som vender hjertene våre mot hva du har tilsagt oss i din Sønn. At dette synlige tegn kan skape tro og tillit til hva du har gjort for oss i din Sønn, hva du nå gjør for oss i din Sønn, hva du har lovet å gjøre for oss i evighet, på grunn av din Sønn! Ja, hjelp oss, til i sannhet å oppdra og opplære våre barn i dette!»

Denne omskjærelsen, som er beskrevet i Josva 5, skjedde i «Gilgal», som betyr «avveltning»:

«Og Herren sa til Josva: I dag har jeg veltet av dere skammen fra Egypt. – Siden har dette stedet vært kalt Gilgal like til denne dag.» (Jos 5:9)

Det samme kan vår «Josva» - Jesus si. Han som all synd ble samlet på, og som på Golgata ble «skåret» bort fra menneskeslekten. Budskapet om ham blir rakt oss hørbart i evangeliet, synlig i dåpen og spiselig i nattverden. Det som skjedde med ham gis uavkortet som gave. Det er en personlig overrekkelse fra Herren selv, til det enkelte menneske. Slik blir det også et personlig «Gilgal» i Guds barns liv; dagen da jeg personlig fikk del i Jesus Kristi avveltning av min synd og skam.

Hvor er så troen? Troen som alltid er med når

det er snakk om tilegnelsen av Guds gave? Det er nettopp evangeliet; hørbart, synlig og spiselig, og som skaper frelsende tro og opprettholder frelsende tro. Her skal du få komme aldeles tomhendt og motta alt. Ja, til og med mottageligheten - troen - gis deg når evangeliet rekkes deg.

I Galaterbrevet blir hørelsen av evangeliet to ganger likefremt kalt «å høre troen forkynt». Og i Rom 10:8b sier Paulus: «Det er troens ord, det som vi forkynter.» På samme måte er det når evangeliet rekkes mennesket synlig:

«Peter sa til dem: Omvend dere, og la dere alle døpe på Jesu Kristi navn til syndenes forlatelse, så skal dere få Den Hellige Ånds gave. For løftet tilhører dere og deres barn, og alle dem som er langt borte, så mange som Herren vår Gud kaller til seg.» (Apg 2:38f)

Og spiselig: «Mens de nå holdt måltid, tok Jesus et brød, velsignet og brøt det, gav disiplene og sa: Ta, et! Dette er mitt legeme. Og han tok en kalk, takket, gav dem og sa: Drikk av den alle. For dette er mitt blod, den nye pakts blod, som utgytes for mange til syndenes forlatelse.» (Matt 26:26-28)

Så skal vi på Jesu ord høre, se og spise evangeliet og få alt gjennom det.

Etter at Israels folket var omskåret ved Gilgal, skulle da også påskelammet spises.

«Mens Israels barn lå i leir ved Gilgal, holdt de påske der på Jeriko-sletten, om kvelden den fjortende dagen i måneden.» (Jos 5:10)

Nå hadde det utvalgte påskelammet stått for seg selv siden den dagen de steg opp av Jordan, på den tiende dagen i den første måneden. De lå i leir ved «Gilgal», ved «avveltningen» av skammen.

*«Da Golgata der Jesus led,
jeg gjennom tårer så.
Da fikk jeg se, en nådestrøm,*

til meg fra korset gå.»

Så ble påskelammet slaktet og spist på den fjortende dagen i den første måneden. Hele lammet ble spist. De fikk, ved å ete og drikke, ta til seg alt det lammet forkynte og bli ett med det. Det var sannelig en ny realitet i tilværelsen: Skammen veltet av, delaktighet i det lyteløse lammet!

«Og dagen etter påsken åt de av landets grøde, usyret brød og ristet korn åt de den dagen. Mannaen hørte opp dagen etter, for nå åt de av landets grøde. Israels barn fikk ikke mer manna, men de åt dette året av det som var avlet i Kana'ans land.» (Jos 5:11-12)

Mannaen holdt opp akkurat når det ikke var bruk for den mer og de kunne spise av landets grøde. Slik skal Guds ord være riktig og fullstendig næring så lenge vi vandrer i tro, i vårt jordiske liv. Så skal den dag komme da vi i beskuelse skal få «spise av Landets grøde», føle, kjenne, se og ta inn himmelens herlighet og Guds synlige nærvær.

Skal du være en av dem som når lykkelig frem til det fullendte Guds rike? Skal du være en av dem som samles i Lammets bryllup og som får smake og nyte de himmelske goder som Gud har gjort ferdig for sine barn?

Da må du ikke forsømme eller forakte nådemidlene: Ordet hørbart, synlig og spiselig!

Apostelen Paulus ser frem mot dette og sier:

«For nå ser vi som i et spill, i en gåte, men da skal vi se ansikt til ansikt. Nå kjenner jeg

stykkevis, men da skal jeg kjenne fullt ut, likesom jeg selv er fullt ut kjent.» (1Kor 13:12)

Da skal vi ikke lenger leve i tro, men vi skal se, kjenne, smake, lukte, høre den himmelske harmoni sammen med Gud. Men nå lever vi av «mannaen», av Guds ord og tror hva Ordet sier. Herved blir det også et sant møte med Herren slik Josva møter Høvdingen over Herrens hær. Det er sterke likhetstrekk med Moses' møte med Herrens engel i den brennende tornebusken: Det var Herren i en engels skikkelse, en skikkelse Moses og Josva kunne se uten å dø.

Og Moses sier om ham når han velsigner Josefs slekt: «med det ypperste av jorden og dens fylde og med nåde fra ham som bodde i tornebusken! Må det komme over Josefs hode, over hans isse, han som er fyrste blant sine brødre!» (5Mos 33:16)

«Ingen har noensinne sett Gud. Den enbårne Sønn, som er i Faderens favn, han har forklart ham.» (Joh 1:18)

Å, hvor godt det er at Herren åpenbarer seg i en skikkelse som vi kan se og møte uten å bli fortært!

Å, hvor godt at Guds Sønn møtte Faderen, i vår skikkelse, og led den fortærende ild i stedet for oss! Ja, Gud være lovet for at «avveltningen av skammen» skjedde på Golgata og rekkes oss fritt i nådemidlene – ordet og sakramentene.

Slik seirer «høvdingen over Herrens hær» i menneskehjertene.

MØTEKALENDER

OKTOBER

17. - 22. Østre Kvelde

Gunnar Nilsson

20. - 22. Elverum, Engerdal og Rena

Martin Fjære

22. Mosvik

26. - 29. Steinsdalen

Sigbjørn Agnalt

27. - 29. Høstleir for ungdom, Ersdaltun

Lars Fredrik Ellingsen og Asbjørn Fossli

27. - 29. Randaberg

Finn-Widar Knutzen

29. Mosvik

Håvard Fjell

NOVEMBER

5. Fossnes*

Tobias Fjell

5. Mosvik

11. - 12. Årnes

Asbjørn Fossli

12. Fossnes

Steinar Guddal

14. - 19. Bibelkursuke Fossnes

Per Bergene Holm, Martin Fjære, Lars Fredrik Ellingsen, Finn-Widar Knutzen, Dan Fellman

17. - 19. Elverum, Engerdal og Rena

Bjarne Gjuvsland

19. Fossnes*

Dan Fellman

23. Tyssebotnen

Martin Fjære

23. - 26. Mosvik

Asbjørn Fossli

24. - 26. Radøy

Martin Fjære

26. Randaberg

Lars Fossdal

30. - 3. Ørsta

Sigbjørn Agnalt

DESEMBER

1. - 3. Veavågen

John Peder Samdal

2. - 3. Årnes

Bjarne Gjuvsland

3. Steinsdalen

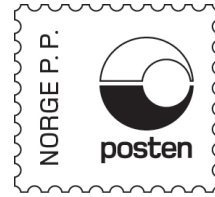
Arne Jørgensen

3. Fossnes*

Paul André Bergene Holm

3. Mosvik

Finn-Widar Knutzen

Returadresse:
Lov og Evangelium
Wikens vei 3,
3243 Kodal

ELSK HVERANDRE!

Av Kjetil Bregård

Bibelen er tydelig på at det å elske hverandre er et helt sentralt kjennetegn ved Guds barn. Det står så sterkt at dersom vi ikke elsker, kjenner vi heller ikke Gud:

«Mine kjære, la oss elske hverandre! For kjærligheten er av Gud, og hver den som elsker, er født av Gud og kjenner Gud. Den som ikke elsker, kjenner ikke Gud, for Gud er kjærlighet.» (1Joh 4:7-8)

Det dobbelte kjærlighetsbudet (til Gud og vår neste) er det hele loven og profetene hviler på (Matt 22:36-40). Alle de andre budene er sammenfattet i ordene: Du skal elske din neste som deg selv, derfor har den som elsker sin neste oppfylt loven (Rom 13:9-10). Kjærligheten er det største av alt. All min tro, kunnskap og utvortes gode gjerninger hjelper meg ingenting, om kjærligheten ikke er tilstede (se 1Kor 13). Fariseerne sa og lærte det riktige. De gransket Skriftene og var svært pliktoppfyllende i sin tilegnelse av Guds Ord. Det lå derimot ingen kjærlighet bak det de gjorde, og disse sto utenfor Guds rike (Matt 23:3, 13).

Siden Gud er kjærlighet, må også den som er født av Gud og som har tatt i mot selve kjærligheten, ha denne kjærligheten i seg. Den som blir i denne kjærligheten, blir i Gud, og Gud i ham (1Joh 4:16). Denne kjærligheten viser seg først ved broderkjærligheten, som er en forutsetning for å ha gått over fra døden til livet:

«Vi vet at vi er gått over fra døden til livet, fordi vi elsker brødrene. Den som ikke elsker, blir i døden» (1Joh 3:14). Den som elsker Faderen

må også elske den som er født av ham, og dette er våre troende brødre (1Joh 5:1). I denne broderkjærligheten skal vi være varmhjertet mot hverandre, og kappes om å hedre hverandre (Rom 12:10). Vi skal bære over med hverandre (Ef 4:2). Denne kjærligheten baktaler ikke sin bror, men skjuler heller en sak når han ser at den kan sette sin bror i et dårlig lys:

«Den som går omkring og baktaler, åpenbarer hemmeligheter. Men den som er trofast i ånden, skjuler saken» (Ord 20:19). Broderkjærligheten elsker heller ikke bare med ord eller med tunge, men i gjerning og sannhet (1Joh 3:18).

Samtidig irretsetter denne kjærligheten dem som ikke skikker seg vel og går imot Guds ord - selve kjærligheten (1Tess 5:14). Slik Gud tukter den han elsker, skal også vi irretsette våre brødre når de er i opprør mot Guds Ord. Vi skal formane hverandre hver dag så vi ikke blir liggende etter på veien. Da gjør jeg det derimot nettopp av en kjærlighet til min bror så han ikke skulle gå fortapt, ikke i et behov for å rakke ned på ham og sette han i et dårlig lys.

Broderkjærligheten er altså det vi skal kjennes ved om vi er Jesu disipler (Joh 13:35). Samtidig må den kristne kjærligheten gå utover det, det er en kjærlighet til alle. Guds frykten virker broderkjærligheten, og broderkjærligheten virker igjen en kjærlighet til alle (2Pet 1:7). En kristen skal derfor også elske sine fiender, og ikke gjengjelde ond med ond. Så langt det lar seg gjøre skal vi holde fred med alle.